

Brændevinsbrænderen ogsaa betale. Det synes dog noget strengt; han skal ikke alene straffes, og hans Folk skulle tillige straffes med $\frac{1}{5}$ af den Straf, han faar, men han skal ogsaa betale for Folkene; ja det staar der i § 49. I det Hele burde § 49 redigeres noget anderledes. Der staar nemlig i § 49: „Med Hensyn til de i Genhold til denne Lov ikjendte Bøder bliver at forholde efter Lov af 16de Februar 1866“, og dernæst i den følgende Sætning, at Bøderne blive i Mangel af Betaling at inddrive ved Udpantning; men Loven af 16de Februar 1866 forbyder, vel at mærke, at inddrive ved Udpantning, saa at de to Ting altsaa staa stik imod hinanden. Loven af 16de Februar 1866 siger udtrykkelig, at, naar en Mand er ikjendt en Bøde og ikke betaler den, skal den ikke inddrives hos ham, men han skal affone den, og den eneste Undtagelse, denne Lov i saa Henseende gjør, er, naar Bøden er tillagt den forurettede Person; men her tillægges Bøden jo ikke nogen forurettet Person, men andre Personer, som jeg senere skal omtale, nemlig Anholder og Angiver, som dog ikke kunne kaldes forurettede Personer. Der staar i § 50: „Andre i Genhold til denne Lov ikjendte Bøder saavel som Konfiskationsbøder deles lige mellem Anholdere og Angivere.“ Det er nu en Bestemmelse, som er mig aldeles uforstaaelig; thi naar der nu ingen Anholder og Angiver er, hvem skal saa have Bøden, og er der kun een Anholder og ingen Angiver, hvad saa? Og hvad vil „Anholdere og Angivere“ sige? Jeg tror, at det er kun een Person, jeg skjønner ikke, at der kan være to, en, der anholder, og en, der angiver. Men i ethvert Fald vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at det er ikke nogen helbig Bestemmelse. Ganske i Forbigaaende vil jeg henlede det ærede Uvalgs Opmærksomhed foruden paa disse Enkeltheder, jeg her har nævnt, tillige paa §§. 38 og 39. Der er deri nogle Strofbestemmelser, som synes meget uklare, og disse to Paragrafer maa vistnok trækkes sammen. § 39 sætter nemlig en Bøde fra 200—1,000 Kr. for den, der med Næringsadkomst brænder Brændevin uden at undervette Soldvæsenet derom, og dette er i sin Orden; men § 38 sætter samme Straf for den, der foretager Brændevinsbrænding uden Næringsadkomst; han kan, vel at mærke, godt have underrettet Soldvæsenet derom. Der maa aabenbart være en Misforstaaelse tilstede, naar det staar, at en saa overordentlig stor Straf kan idømmes en Mand, fordi han med Soldvæsenets Vidende brænder Brændevin uden Næringsadkomst. Det kan meget let tænkes, at en Mand f. Ex. kjøber et Brænderi, der er i Drift, og hvori man vedbliver at brænde, inden han endnu faar løst Næringsadkomst. Det kan jo ikke være Meningen, at han skal straffes med en saadan Bøde, men

Meningen maa være i begge disse Paragrafer, at den store Straf skal anvendes, hvor Vedkommende har søgt at unddrage sig Soldvæsenets Kontrol. Dette er blot en Bemærkning, som jeg vil henlede Uvalgets Opmærksomhed paa. Der kunde være andre Ting i samme Afdeling, men de ere for detaillerede, saa at jeg skal ikke inklude mig derpaa. Min Stilling til Lovforslaget er den, at jeg med Glæde kan gaa med til en højere Afgift, dersom Thinget kan enes derom, men hvis ikke, forstaar jeg ikke rettere, end at det vil være det Forstandigste at blive staaende ved Lovforslaget, som det er forelagt.

Harald Hansen: Den ærede 4de Landsthingsmand for 9de Kreds (Mourier-Peterfen) udtalte den Formening, at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften ikke var tilstrækkelig til at hæmme Overmaal af Nydelse af Brændevin, og mente, at man burde betænde andre Veie for at naa dette Maal. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem deri; det er ikke tilstrækkeligt; men da man dog skal begynde med Noget, og da det er det Spørgsmaal, som nærmest og først foreligger, mener jeg, at det er det rette Dieblif at gjøre det nu. I andre Lande, hvor man, som jeg har omtalt, har langt højere Afgift af Brændevin, har man tillige besværliggjort Forhandlingen af Brændevin i en ganske betydelig Grad; baade i England, som det ærede Medlem omtalte, og i Sverige og Norge er Brændevinshandelen ganske overordentlig besværlig, og man har ogsaa derved opnaaet det Maal, at Brændevinsdriften der er langt mindre end her; men jeg ser ikke, at man af Hensyn til en mulig anden Veie, man senere kan betænde for at naa hen til det samme Maal, skulde afholde sig fra nu at betænde denne Veie, som dog ogsaa vil bidrage til, at man kommer Maalet nærmere. Det høitærede Medlem har ment, at man navnlig burde søge at lette de kommunale Byrder ved Afgiften paa Brændevin. Jeg vil dog tillade mig at erindre om, at naar Brændevinsdriften overhovedet formindskes, ville de kommunale Byrder, som i meget høi Grad skrives sig fra Brændevins Udteleggelser, ogsaa formindskes. Derfor finder jeg, at det er rigtigt, at man nu, da der er Leilighed dertil, søger at reise en Dæmning for Brændevinsdrifningens Overhaandtagen ved at forhøje Afgiften af Brændevin. Det ærede Medlem fra 5te Kreds (Drenbøll) følte sig noget stødt, tror jeg, ved at jeg betegne Brændevin som Gift. Det er jo vanskeligt at sige, hvad man egentlig forstaar ved Gift. Jeg mener, at Alt, hvad der virker destruerende paa den menneskelige Organisme, har man Lov til at betegne som Gift og som Følge deraf ogsaa Brændevin, thi det kan ikke negtes, at Brændevinen virker i